

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης



ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΜΕ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Πολιτισμικότητα και διαφορετικότητα ανέδειξαν τη σύγχρονη Αυστραλία

Ο Πρώτος Στόλος από 11 πλοία -που κανένα δεν ήταν μεγαλύτερο από τα σημερινά Manly Ferry-, άρχισαν το μακρύ ταξίδι προς την Αυστραλία το 1787 με επιβάτες περισσότερους από 1480 άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Αν και οι περισσότεροι ήταν Βρετανοί, υπήρχαν και Αφρικανοί, Αμερικανοί και Γάλλοι κατάδικοι. Υστερα από τρεις μήνες ο Πρώτος Στόλος έφτασε στο Botany Bay στις 24 Ιανουαρίου 1788, όπου βρέθηκε αντιμέτωπος στο Frenchmans Beach, La Perouse, με τους Αυτόχθονες οι οποίοι ζούσαν απομονωμένοι σ' αυτή τη χώρα 40.000 χρόνια.

Ο Πρώτος Στόλος, τελικά αγκυροβόλησε στο Λιμάνι του Σίδνεϊ στις 26 Ιανουαρίου και ύστερα από μια σύντομη τελετή, η χώρα των Αυτοχθόνων έγινε βρετανική αποικία. Δεν θα ασχοληθώ σήμερα με την εισβολή των Αγγλων, αλλά με τις εξελίξεις που ακολούθησαν, γιατί η Αυστραλία τότε δεν ήταν ακριβώς ένας παράδεισος. Οι πρώτοι έποικοι υπέφεραν πολλά δεινά στο εχθρικό φυσικό περιβάλλον, με το οποίο οι Αυτόχθονες είχαν συμβιβαστεί για να επιβιώσουν, αλλά και με την απεραντωσύνη της νέας βρετανικής κατάκτησης. Παρά τις κακουχίες των πρώτων εποίκων και τη σκληρή αντιμετώπιση των Αυτοχθόνων, οι έμπειροι βρετανοί αποικιοκράτες ίδρυσαν ένα κράτος μοιράζοντας μεγάλα τεράνια γης σε μετανάστες, αλλά και σε καταδίκους που ανέπτυξαν τη γεωργία και κτηνοτροφία. Οταν ήρθα στην Αυστραλία το 1957 η χώρα ζούσε στις «πλάτες» των προβάτων, όπως έλεγαν τότε γιατί το μαλλί, το κρέας και τα γαλακτοκομικά προϊόντα ήταν οι πλουτοπαραγωγικοί πόροι της, πριν αντικατασταθούν από τον ορυκτό πλούτο πολύ αργότερα.

Την εποχή εκείνη οι μεγαλοκηπατίες αγρότες ήταν πραγματικοί άρχοντες, πάμπλουτοι και με μεγάλη πο-

λιτική δύναμη, επειδή είχαν μετοχές και στις μεγάλες επιχειρήσεις της χώρας. Ομως, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κάτι άρχισε ν' αλλάζει στην κοινωνία και εθνική οικονομία της Αυστραλίας, με την άφιξη χιλιάδων μεταναστών από την κατεστραμμένη Ευρώπη, κυρίως Αγγλων, Γερμανών, Πολωνών, Ολλανδών, Γιουγκοσλάβων και αργότερα Εβραιοουγγαρών, οι οποίοι διέθεταν πολύτιμες τεχνικές και εμπορικές γνώσεις. Οι άνθρωποι αυτοί δημιούργησαν τις συνθήκες για ν' αναπτυχθεί η βιομηχανία και το εμπόριο με συνέπεια το κύμα μετανάστευσης από τη Νότια Ευρώπη για να επανδρώσει τη εργοστάσια.

Τότε όλα τα προϊόντα κατασκευάζονταν στην Αυστραλία, από τα αυτοκίνητα Holden, μέχρι τα ψυγεία, πλυντήρια, φούρνους και τις μικρότερες οικιακές συσκευές. Μπορώ να πω ότι ήταν η χρονία εποχή για τους εργαζόμενους, που όσον αφορά στους Ελληνες τουλάχιστον, πολύ γρήγορα έγιναν εργοδότες αφού ανακάλυψαν τα κέρδη στα μιλκμπαρ, τα ψαράδικα και τα take-away.

Το 1957 ήταν δύσκολο ν' αγοράσεις ελιές, ελιόλαδο, φέτα κλπ., αλλά το ελληνικό δαιμόνιο έκανε άλλη μια φορά το θαύμα του και άρχισαν οι εισαγωγές ελληνικών προϊόντων, οπότε εμφανίστηκαν τα πρώτα ελληνικά μπακάλικα, κρεοπωλεία κλπ. κλπ.

Τα εστιατόρια δεν πρόσφεραν πια μόνο μπριζόλες με τριά λαχανικά, αλλά στα μενού προστέθηκε μια ποικιλία ευρωπαϊκών φαγητών και οι Αυστραλοί άρχισαν να γίνονται κοσμοπολίτες. Αργότερα ήρθαν και άλλες εθνότητες όταν καταργήθηκε η πολιτική της Λευκής Αυστραλίας, Λιβανέζοι μετά την τραγωδία του εμφύλιου πολέμου στη χώρα τους, Βιετναμέζοι πρόσφυγες που ήρθαν με σαπιοκάραβα χωρίς αντιρρήσεις από τις τότε ομοσπονδιακές κυβερνήσεις και Κύπριοι μετά

την εισβολή του Απίλα.

Ο πληθυσμός της Αυστραλίας άρχισε ν' αυξάνεται ραγδαία σύμφωνα με τους κυβερνητικούς στόχους, επειδή υπήρχε ο κίνδυνος ξένης εισβολής σε μια ήπειρο χωρίς κατοίκους, αλλά αυτή η πανοπερμία δημιούργησε ένα πολύχρωμο μωσαϊκό που άλλαξε το μονότονο αγγλοσαξωνικό σκηνικό. Οι μπραρίες δεν έκλειναν πια στις 6 το απόγευμα και τα εστιατόρια έβγαλαν τραπεζάκια στις παραλίες και στα πεζοδρόμια, τα μιλκμπαρ έγιναν καφετερίες και τότε φτιάχτηκαν μεγάλες περιουσίες από φιλοπρόδοτους μετανάστες που άρπαξαν τις ευκαιρίες με τα δύο χέρια.

Σήμερα η Αυστραλία έχει πάλι επειδή τα εργοστάσια έκλεισαν, αλλά αντικαταστάθηκαν από υπηρεσίες που υπηρετούν την νέα τεχνολογία και δεν λείπουν οι ευκαιρίες για πλουτισμό, όμως το πολύχρωμο κοινωνικό μωσαϊκό είναι πια εδραιωμένο και η εγγύηση για την ευημερία της χώρας. Μοναδικός κίνδυνος για το μέλλον της αυστραλιανής κοινωνίας είναι οι υπερικές κραυγές των ρατσιστών, που ονειρεύονται τη Λευκή Αυστραλία.

Ο νέος Αυστραλός της Χρονιάς, πρώην αρχηγός του Στρατού και ένας φωτισμένος πηγέτης, Ντέιβιντ Μόρισον, το είπε ξεκάθαρα:

«Σήμερα πολλοί Αυστραλοί δεν μπορούν ν' αναπύξουν τα ταλέντα τους και να φτάσουν στην κορυφή, επειδή είναι γυναίκες, επειδή πιστεύουν σε άλλο Θεό, επειδή είναι διαφορετικού χρώματος και εθνότητας, επειδή έχουν αναπτρίες. Αυτούς έχουμε καθήκον να βοηθήσουμε να αναπτυχθούν όχι μόνο για το δικό τους συμφέρον, αλλά επειδή θα ωφεληθεί και η Αυστραλία.»

Ας τον ακούσουμε...

Κλεφτρόνια

Ο υπουργός Αμυνας του Ισραήλ, ανακοίνωσε την περασμένη βδομάδα ότι εγκρίθηκαν τα σχέδια για την κατάσχεση 150 εκταρίων παλαιοιστινιακής γης στη Δυτική Οχθη, κοντά στην Ιεριχώ και τη Αμερική εξέφρασε αμέωνς τις αντιρρήσεις της. Σιγά, όμως, να μην ιδρώσει το αυτί των Ισραηλινών με τις διαμαρτυρίες των Αμερικανών, όπως δεν ήδη ιδρωσε από τις διαμαρτυρίες ότιαν έκλεψαν 400 εκτάρια στη Δυτική Οχθη το 2014. Αυτές οι ενέργειες των Ισραηλινών, που σύσσωμη η διεθνής κοινωνία τις θεωρεί παράνομες, έχουν στόχο να καταστρέψουν κάθε πιθανότητα ειρηνικής λύσης στο Παλαιοιστινιακό Πρόβλημα, γιατί βασικός στόχος τους είναι η εξόντωση των Παλαιοιστινίων στα κατεχόμενα εδάφη. Παρεμπιπόντως, τα ίδια κάνουν οι Τούρκοι στους Κούρδους και όπως οι Ισραηλινοί γράφουν στα παλαιο-

εθνείς διαμαρτυρίες στον ΟΗΕ και άλλα φόρα.

Το παρόπονό μου είναι γιατί οι Ισραηλίτες και οι Τούρκοι μπορούν να κλέψουν αυτά που δεν τους ανήκουν και η Ελλάδα δεν μπορεί να πάρει αυτά που της χρωστούν;

Που πάνε τα χρήματα όλου του κόσμου;

Έχουμε γράψει πως από το 2010 και μετά ο πλούτος της άρχισε να συγκεντρώνεται όλο και περισσότερο στους πλουσιότερους των πλουσίων, ενώ οι φτωχοί βλέπουν την οικονομική τους κατάσταση να χειροτερεύει, σύμφωνα με νέα έκθεση της Oxfam International, αλλά αξίζει να διαβάσουμε τις λεπτομέρειες:

Σύμφωνα με τους συγγραφείς της έκθεσης, Deborah Hardoon, Sophia Ayele και Ricardo Fuentes-Nieva ο λόγος αυτής της ανισότητας είναι η αποσύνδεση της δουλειάς και των

κερδών. Έτσι το μερίδιο του εθνικού εισοδήματος που πάει στους εργαζόμενους έχει πέσει, ενώ το μερίδιο στα των διευθυντών στα κέρδη έχει αυξάνεται. Αυτό συμβαίνει σε όλο τον πλανήτη, παρά το γεγονός ότι οι εργάτες σε όλο τον κόσμο δουλεύουν περισσότερο. Μεταξύ των ετών 1990 και 2010, σε πολλά αναπτυσσόμενα κράτη, το 40% των χαμπλότερα αμειβομένων εργαζόμενων είδαν το μισθό τους να αυξάνεται με πιο αργό ρυθμό από τον εθνικό μέσο όρο. Αν η άνοδος του βασικού μισθού ήταν ίδια με αυτή του εθνικού μέσου όρου 200 εκατ. λιγότεροι άνθρωποι ανά τον κόσμο θα ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας. Οι φόροι παιζουν σημαντικό ρόλο σε αυτή την ανισότητα, αφού, σύμφωνα με την έκθεση οι πλούσιοι μπορούν να προσλαμβάνουν οικονομικούς συμβούλους και λογιστές, οι οποίοι τους βοηθούν να αποφύγουν την καταβολή φόρων, εκμεταλλεύοντας τις

“τρύπες” του φορολογικού συστήματος και να μεταφέρουν τα χρήματά τους σε φορολογικούς παραδείσους. Σε φορολογικούς παραδείσους έχουν μεταφερθεί 8 τρισ. δολάρια, χρήματα που λείπουν από τα έσοδα των κυβερνήσεων για να ενισχύουν τα στρώματα του πληθυσμού που έχουν ανάγκη. Οι ειδικοί προτείνουν την δημιουργία αυστηρού φορολογικού συστήματος το οποίο θα αποτρέπει τους κατόχους χρήματος να το αποσύρουν σε φορολογικούς παραδείσους και τις εταιρείες να μειώνουν τις φορολογικές τους υποχρεώσεις εκμεταλλεύοντες τα κενά του νόμου. Σύμφωνα με τους ερευνητές, το τεράστιο αυτό ποσό φοροδιαφυγής, με την οικονομία παγκοσμίως να είναι ακόμα εύθραστή, αποτελεί κίνδυνο όχι μόνο για όσους υποφέρουν στην βάση της πυραμίδας, αλλά και για τους υπερπλούσιους.